

СТЕФАН БОНЕВ

ИМПРЕСИЯ

Част 17 от „Разкази за двама“

chitanka.info

Дъждът шибаше стъклата, извиваше се в гневни пристъпи и отново се връщаше върху прозорците. Притичваха хора, покрили главите си с чанти, папки или каквото имаха подръка. Спокойно и с достойнство се разхождаха притежателите на чадъри. Единствено тя стоеше под пороя, гледаше някъде към края на улицата и пригладшаше с ръка мокрите си коси. Виждах я, помнех я, обичах я, знаех я... Винаги същата: с прилепнала към тялото рокля, със замечтани пъстри очи, сякаш отнесена, невиждаща — невиждана, нечуваща — нечувана, мокра и реална само в дъжда.

Спрях на една крачка. Момичето обърна бавно към мен мокрото си и ме погледна. Впрочем не... Погледът преминаваше през мен. Опитваше се да ме забележи. Трябваше да си припомни и другите наши дъждове. Погледът ѝ продължаваше да ме пронизва, спирайки се в някаква далечна точка, която не познавах. Притежавах куп дреболии, които не я интересуват. Стана ми студено и си позволих да треперя. Погледнах встрани, за да събера мисли, когато усетих ръката ѝ върху своята. „Не мисли за нищо! Виж колко е хубаво!“ Ръката ме притегли и аз тръгнах след нея. Дъждът се усили.

Вървахме по безлюдни улици и площади. Усещах само студа на ръката ѝ. В съзнанието ми се прокрадваха незначителни въпроси и натрапчиво ме човъркаха. Тогаво момичето ме стискаше импулсивно с ръка и главата ми се проясняваше. Първо престанах да мисля за чадъра си, който така и не използвах. След известно време забелязах, че не е в ръката ми. Може би го бях изгубил някъде... При следващото стискане на ръката ѝ изчезнаха прилепналите ми дрехи. Водата се стичаше свободно по голото ми тяло. След това забравих и за него и то се стопи в дъжда. Усещах само студената хватка на ръката ѝ в някаква неопределена точка на пространството. Отърсих се и от хората, площадите, улиците, сградите и всичко, което ни заобикаляше. Накрая изчезна и самото момиче. Заедно с нещата се изгубиха и понятията за тях. Паметта ми се изпълни с празни думи. За нищо на света не можех да си представя един чадър например. Нито пък знаех за какво служи.

Беше ми останало само усещането за две хванати ръце, за звука на дъжда и движението напред. Всичко това се сблъска в един триъгълник. Ъглите му бяха стиснатите ръце, дъждът и движението между тях. Триъгълникът беше ново, мощно понятие, което се зароди,

за да запълни празнината. Сега вече разбирам, че той не е идеалното нещо, но че съществува и събира в себе си всичко останало.

Постепенно стана огромен, с равни страни, и излъчваше бледозеленикаво сияние. Светлината сякаш се стичаше от него, нещо като разтварянето на бучка лед в чаша с вода. Триъгълникът се въртеше бавно по някаква невидима ос, но в същото време ме водеше напред. Бях спокоен. Дори започна да се оформя целта. Не бях сигурен дали е правилна, но беше конкретна и се движех след нея. Винаги когато вали дъжд, е така. И никога не съм стигал докрая. После помнех, съпоставях... А докато вали, винаги си мисля, че ще успея, защото нямам понятие за неуспех, както нямам и други понятия.

И този път всичко свърши по стария начин. Просто в един момент триъгълникът се разкъса. Разбрах, че ги няма вече ръцете. Нямах го и онова, което ме води. Всичко се размаза, разми се в дъжда и се превърна в противна, делнична мъгла. После се блъснах в нещо. Движението спря. Усетих болезнено тялото си с всички негови болести и недостатъци. Започнах да се лутам, търсейки ръката на момичето. Разбрах, че крещя. По себе си усетих мокрите, противно полепнали дрехи. Спънах се — беше чадърът ми. Всичко се връщаше по старите места. Накрая като лавина се изсипаха звуците. Клаксони, форсирани двигатели, крясъци, тракане на пишеща машина, детски плач, музика... Всичко това беше най-мъчително за възприемане. Заедно със звуците се вдигна и мъглата. Дъждът беше спрял. Само в олуците на сградите се блъскаха последните заблудени капки. По улицата, пръскайки кал от локвите, профучаваха безразлични автомобили. Септемврийското слънце се показва боязливо иззад облаците и се усмихна в мокрите плочки на тротоара.

Беше свежо и чисто като в реклама. Дъждовното момиче се стапяше в края на улицата. Вече намах нужда от него. Поне до следващия дъжд.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.